Levi şi Iuda, fiii lui Iacov

Levi şi Iuda, fiii lui Iacov

Lea i-a dat celui de-al treilea fiu numele Levi, iar celui de-al patrulea, Iuda. În alegerea acestor nume, ea a fost determinată de motive firești. Lea suferea deja de mult timp din cauza geloziei, pentru că Rahela deținea afecțiunea lui Iacov, în timp ce ea era „urâtă“. Acum însă, după ce i-a dăruit al treilea copil, ea credea că soțul ei va ține cu ea, și astfel l-a numit pe băiat: Levi, adică alipire, atașament. „«Acum, de data aceasta, soțul meu se va lipi de mine, pentru că i-am născut trei fii.» De aceea i-a pus numele Levi“ (Geneza 29.34). Când Dumnezeu i-a dăruit un al patrulea copil, atunci în inima ei s-a înălțat mulțumirea față de Dumnezeu „și a zis: «De astă dată voi lăuda pe Dom-nul». De aceea i-a pus numele Iuda“, adică laudă sau obiect al preamăririi (Geneza 29.35). Chiar dacă Lea s-a gândit numai la ea și la împrejurările ei atunci când le-a dat nume celor doi copii ai ei, totuși ea a prorocit prin acestea, deși a făcut-o inconștient.

Un alt autor scria: Privit din punct de vedere simbolic, Israel avea un soț, iar acest soț era Domnul. Legătura de dragoste fusese ruptă, nu de către soț, ci de către infidelitatea soției. Israel a rupt pacea. Trebuia să aibă loc o reconciliere, să fie pus capăt dezbinării (iar cel care trebuia să facă acest lucru era Levi, seminția slujbei preoțești), pentru ca Israel să se apropie din nou de Dumnezeul său, iar Domnul să-și poată vizita din nou poporul.

În timp ce Levi era slujitorul devotat, seminția preoțească, Iuda, apare ca seminția împărătească, apare ca obiectul laudei, „care a avut întâietatea între frații săi“ (1 Cronici 5.2). Dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, Iuda era cel mai distins, asemenea unui nobil; din el trebuia să vină „prințul“, „odrasla din tulpina lui Isai și o Ramură din rădăcini“ (Isaia 11), Emanuel. În jurul Lui, a lui Mesia, se învârte totul în istoria lui Israel; când duhul a venit asupra lui Iacov, care era pe moarte, acesta a trecut peste Ruben, Simeon și Levi și a exclamat când a ajuns Iuda la rând: „Iuda, pe tine te vor lăuda frații tăi... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo și a Lui va fi ascultarea popoarelor“ (Geneza 49.8, 10). Copiii lui Levi erau chemați la o poziție și o slujbă foarte deosebită față de celelalte seminții. Conform textului din Numeri 1, ei nu erau numărați între celelalte seminții, ci erau „puși peste cortul mărturiei și peste toate uneltele lui și peste tot ce ține de el“; ei trebuiau să „poarte cortul și toate uneltele lui și să slujească în el și să-și așeze tabăra împrejurul cortului“. Când porneau din loc, trebuiau să desfacă locuința, iar când se opreau, trebuiau din nou să o ridice. Oricine nu aparținea de seminția lui Levi și îndrăznea să se apropie, trebuia să fie pedepsit cu moartea. În timp ce toți ceilalți israeliți trebuiau să-și așeze tabăra fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul lui, după oștirile lor, leviții trebuiau să-și așeze tabăra în jurul cortului mărturiei.

Ei formau un popor separat, erau proprietatea deosebită a lui Dumnezeu. Ei ocupau locul tuturor întâilor născuți ai lui Israel, locul acelora care fuseseră salvați de sabia îngerului nimicitor prin sângele mielului (Numeri 3.45). Dar de ce a fost tocmai seminția lui Levi aleasă față de toate celelalte și hotărâtă pentru o slujbă atât de înaltă? Era Levi mai evlavios și mai sfânt între cei doisprezece fii ai lui Iacov? Nu, nici firea sa, nici comportamentul său nu arătau aceasta. „Simeon și Levi sunt frați: săbiile lor sunt unelte de asuprire. Suflete al meu, să nu intri în sfatul lor! Gloria mea, să nu te unești cu adunarea lor, pentru că în mânia lor au ucis oameni. Și, ca să-și facă pe plac, au tăiat vinele taurilor. Blestemată fie mânia lor, pentru că a fost cumplită, și furia lor, pentru că a fost nemiloasă“ (Geneza 49.5-7). Deci, Levi era încăpățânat, cumplit și nemilos. Aceasta era firea sa. Dumnezeu nu poate veni la sfatul unui astfel de om. El nu poate avea nimic a face cu oameni încăpățânați, cumpliți și nemiloși. Dar care a fost motivul pentru care Levi a fost introdus în sfatul lui Dumnezeu, care a fost motivul pentru care Dumnezeu l-a pus în legătură cu adunarea Sa? Care a fost motivul pentru care l-a scos din locuința sa plină cu unel-tele de asuprire și l-a adus în cortul întâlnirii cu instrumentele sale sfinte? Numai harul nemărginit! Ce distanță este între Levi cel cumplit care ucide în Geneza 34 și familia lui Levi chemată la slujba sfântă în Numeri 3 și 4! Ce deosebire între Levi cel încăpățânat în Sihem și Levi cel care a primit îndurare, care nu mai avea o voință proprie, care s-a așezat la poarta taberei lângă Moise, când acesta a exclamat: „Cine este pentru Domnul, la mine!“ (Exod 32)! Era har, numai har! Același har care l-a determinat pe persecutorul încăpățânat, cumplit și nemilos al Adunării lui Dumnezeu, Saul din Tars, să exprime cuvin-tele: „Doamne, ce vrei să fac eu?“

Același har ne-a chemat și pe noi să fim slujitori. Dumnezeu nu a văzut nimic în noi, la fel ca la Levi. El a trebuit să ne arate și nouă același har desăvârșit, care stăpânește prin dreptate și să ne supună aceleiași curățiri ca pe Levi în Numeri 8.5-7. În aceste versete citim că Moise, ca reprezentant al cerințelor lui Dumnezeu, trebuia să-i cureţe pe leviți conform cerințelor divine. Mai întâi trebuia să stropească peste ei apă pentru curățire de păcat și să-i facă astfel capabili să treacă apoi peste toată carnea lor, adică peste tot ce mărturisea cu privire la firea lor, briciul. Apoi trebuiau să-și spele hainele și să se cureţe. În acest mod exemplar a întâmpinat Dumnezeu tot ceea ce aparținea stării firești a lui Levi și căilor sale anterioare, încăpățânării, cruzimii și lipsei sale de milă. Levitul nu avea voie înainte de aceasta să se apropie de uneltele Sfântului Locaș, nici să păşească în slujba sa.

Așa este și la noi. Botezul arată că omul nostru vechi, natura noastră căzută, a fost înlăturată pe deplin, și că noi suntem așezați într-o poziție nouă. Orice încercare de a îmbunătăți omul și de a pune firea în slujba pentru Dumnezeu este inutilă. Numai apa și briciul pot face aici ceva. Asupra firii a fost rostită sentința morții, dar și asupra a tot ce aduce firea trebuie rostită judecata, briciul trebuie să treacă peste – aceasta este judecata de sine serioasă zi de zi. Apoi trebuie să ne spălăm hainele, să ne curățim de toate obiceiurile și înclinațiile noastre vechi. Din chemarea lui Levi strălucește harul divin, în curățirea sa se arată sfințenia lui Dumnezeu. Astfel, toți lucrătorii lui Dumnezeu sunt chemați la lucrare prin har divin și sunt învredniciți corespunzător cerințelor sfințeniei divine pentru a face lucrarea. Noi suntem în măsură să realizăm lucrarea lui Dumnezeu numai când firea este pusă sub puterea crucii și sub briciul ascuțit al judecății de sine. Voința noastră proprie înnăscută este inutilă în slujba pentru Dumnezeu.

A-i aparține Domnului presupune încetarea voinței proprii, renunțarea la noi înșine. Levi a dovedit că harul a adus la el acest rod, când a luat sabia și a ucis frați, prieteni și vecini. Cuvântul Domnului era poruncitor. Drepturile Sale erau puse sub semnul întrebării, când „au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mănâncă iarbă“ (Psalm 106.20). Prin har, leviții au arătat o ascultare deplină, supusă. „Și fiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise“ (Exod 32.28).

Pe acest teren stătea Levi; textul din Maleahi 2.4-6 ne confirmă aceasta. Dreptul său de a fi folosit în slujba Domnului consta în faptul că el „n-a văzut pe tatăl său și pe mama sa, n-a recunoscut pe frații săi și n-a cunoscut pe fiii săi“, așa cum spunea Moise în binecuvântarea sa asupra lui Levi din Deuteronom 33.9. Harul lui Dumnezeu a învrednicit seminția încăpățânată să pună deoparte drepturile firii și să recunoască

drepturile Domnului.

Aceasta este singura temelie a caracterului unui slujitor din zilele noastre. Să ne gândim la cuvântul grav al Domnului nostru: „Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl, şi mama, şi soţia, şi copiii, şi fraţii, şi surorile, şi chiar propria sa viaţă, nu poate fi ucenic al Meu“ (Luca 14.26). Să nu gândească nimeni citind aceste cuvinte că ar trebui să fie fără dragoste naturală. Aceasta ar însemna a se uni în sens moral cu decăderea din ultimele zile, în care, conform textului din 2 Timotei 3.3, oamenii vor fi „fără afectivitate naturală“. Dar dacă vom permite cerinţelor unei dragoste naturale şi înclinaţiilor naturale să stea în calea slujbei noastre neîmpărţite pentru Hristos, sau dacă vom acorda dragostei faţă de familia noastră un loc mai mare decât credincioşiei faţă de Hristos, atunci vom fi incapabili pentru slujba Sa şi vom fi nevrednici de numele ucenic al lui Isus.

Deoarece Levi a stat în acea zi rea de partea lui Dumnezeu, a fost onorat cu preoţia, cu cea mai înaltă onoare care îi putea fi acordată. Simeon, care avea aceeaşi natură veche ca a lui Levi, nu a cunoscut harul, nu a ascultat de chemarea lui Moise, iar acesta nu a avut niciun cuvânt pentru el în binecuvântarea cu care a binecuvântat pe copiii lui Israel înainte de moartea sa (Deuteronom 33).

Foarte remarcabil este faptul că şi lucrarea fiecărui levit era stabili-tă foarte exact. Fiii lui Levi erau Gherşon, Chehat şi Merari (Geneza 46.11). Urmaşii lui Gherşon şi Merari trebuiau să poarte „cortul“ şi „pânzele curţii“ împreună cu toate accesoriile, în timp ce Chehat era chemat să poarte „lucrurile preasfinte“ (Numeri 4). Gherşon nu avea nimic a face cu scândurile şi drugii, Merari nu avea nimic a face cu perdelele şi învelitorile. Fiecare avea stabilit cercul său de acţiune. Nu este aşa şi în cazul nostru? Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi un loc, pe care trebuie să-l ocupăm, o lucrare, pe care trebuie să o fa-cem. Nimeni să nu încerce să ocupe locul altuia sau să facă slujba altuia. Numai prin acţiunea puternică, comună a tuturor mădularelor, după măsura fiecărei părţi, se promovează zidirea întregului. Să umblăm fiecare în smerenie împreună cu Dumnezeul nostru, să fim mulţumiţi cu voia Sa şi să ne mulţumim să ocupăm un loc probabil de jos, să facem o slujbă probabil neînsemnată! Tocmai împlinirea lucrării pe care El ne-a dat-o, şi ocuparea locului pe care El ni l-a stabilit, este adevărata fericire, adevărata onoare. Dacă levitul Core, împreună cu ceata sa ar fi ţinut seama de acest lucru, nu ar fi fost înghiţit de adânc. Lucrarea sa ca şi chehatit consta în purtarea unor unelte preţioase ale Locaşului Sfânt, dar el dorea preoţia, care fusese încredinţată lui Aaron şi familiei sale.

Slujitorul înzestrat al lui Dumnezeu are nevoie de veghere. Cu cât poziţia este mai înaltă, cu atât mai adâncă este căderea, dacă nu suntem veghetori. Dacă duşmanul a reuşit să-l doboare pe credincios de pe poziţia sa înaltă (Psalm 62.4), va face tot posibilul să-l menţină în această stare de jos. Aceiaşi copii ai lui Levi, despre care s-a spus: „ei au păzit cuvântul Tău şi au ţinut legământul Tău. Ei vor învăţa pe Iacov judecăţile Tale şi pe Israel legea Ta; ei vor pune tămâie înaintea nărilor Tale şi ardere-de-tot pe altarul Tău“ (Deuteronom 33.9, 10), aceeaşi seminţie cu o poziţie înaltă, Levi, a trebuit să primească apostrofarea din partea Domnului: „Dar voi v-aţi abătut din cale; i-aţi făcut pe mulţi să se poticnească de lege. Aţi stricat legământul lui Levi, zice Domnul oştirilor“ (Maleahi 2.8).

Dacă privim poporul Israel, „adunarea din pustiu“ (Fapte 7.38), observăm că era formată din trei părţi: luptători, lucrători şi adoratori. Era un popor de războinici, în fruntea căruia era Iuda, o seminţie de lucrători, formată de Levi, şi o familie de adoratori, familia lui Aaron din seminţia lui Levi. Adunarea lui Dumnezeu în lume, la fel ca adunarea din pustiu, depinde în totul de Dumnezeul cel viu. Israel nu era din pustiu, ci doar trecea prin el; tot aşa şi Biserica lui Dumnezeu nu este din lume, dar, fiind aici, năzuieşte spre Canaanul ceresc. Dar există totuşi o deosebire. Noi, care avem viaţa Dumnezeului viu, suntem în acelaşi timp războinici, lucrători şi adoratori. Ca războinici suntem chemaţi să luptăm, ca leviţi suntem răspunzători să slujim şi să purtăm imaginea Cortului întâlnirii, care este Hristos, pe scena acestui pustiu, iar ca preoţi stăm zilnic înaintea Dumnezeului şi Tatălui nostru.

Aşa cum Levi era reprezentantul lucrătorilor şi al adoratorilor, vedem în Iuda căpetenia luptătorilor şi a războinicilor. Această însemnătate a lui Iuda se arată deja în faptul că în timpul şederii îndelungate a lui Moise pe muntele Sinai, reprezentanţa omului lui Dumnezeu era în mâna lui Aaron, levitul, şi a lui Hur, un om cu vază din seminţia lui Iuda (Exod 24.14). Aceşti doi bărbaţi au sprijinit mâinile lui Moise, atunci când poporul era în luptă contra lui Amalec (Exod 17.10). Iuda, „războinicul“, primise alte prevederi decât Levi, „slujitorul“. Din Numeri, cartea călătoriei prin pustiu, aflăm că la numărătoarea întregului popor, cu excepţia leviţilor, care, aşa cum am văzut mai sus, nu au fost număraţi, seminţia lui Iuda avea cei mai mulţi războinici, 74.600 bărbaţi (1.27), şi că steagul său se aşeza nemijlocit spre est (capitolul 2). Deoarece conform ordinii divine fiecare războinic trebuia să-şi ocupe locul său conform provenienţei sale la respectivul steag, pentru fiecare israelit era important să poată indica genealogia lui şi să recunoască steagul său. Tot aşa şi pentru noi, pentru călătoria prin pustiu, este necesară siguranţa binecuvântată a provenienţei noastre cereşti, a naşterii noastre spirituale şi de asemenea cunoaşterea exactă a steagului nostru. Provenienţa noastră este cerească. Arborele nostru genealogic are rădăcini în terenul noii creaţii. Moartea nu poate distruge legătura, pentru că această legătură a fost realizată de înviere. Singurul steag al lui Dumnezeu şi al fiecărui războinic, care îşi aşază tabăra în pustiul lumii, pentru a lupta contra armatelor răului, pentru a purta luptele Domnului, este Hristos.

În ce măsură este Iuda un exemplu pentru noi? „Iuda este un leu tânăr“ (Geneza 49.9), spunea Iacov când era pe patul de moarte. „Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda şi adu-l la poporul său; mâinile sale să lupte pentru el şi fii Tu ajutorul lui împotriva asupritorilor lui“, spunea Moise în binecuvântarea sa asupra poporului Israel (Deuteronom 33.7). Deci curajul şi încrederea în Dumnezeu, aceste două caracteristici importante ale luptătorului, se găseau la Iuda. Despre el, psalmistul spune: „Dumnezeu este cunoscut în Iuda“ (Psalm 76.1), iar profetul exclamă: „ieşiţi din apele lui Iuda, care juraţi pe Numele Domnului şi mărturisiţi despre Dumnezeul lui Israel“ (Isaia 48.1). În această privinţă, Iuda este exemplul nostru. Şi noi trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu şi să fim de acord să luptăm, cu curaj şi cu încredere în Dumnezeu, pentru Dumnezeu şi pentru Hristos. Da, Iuda era pe o poziţie înaltă, dar totuşi păcatul l-a adus pe o poziţie mai joasă decât pe Ruben, care a rămas nedecis şi leneş între stâne, mai adânc decât pe Levi, care s-a înălţat, deoarece „Iuda s-a purtat cu necredincioşie... Iuda a profanat locaşul sfânt“ (Maleahi 2.11). De asemenea Ieremia vorbeşte despre „sora vicleană, Iuda“ (Ieremia 3.7) şi „Domnul are o judecată şi cu Iuda, pentru că Iuda este tot împotrivitor faţă de Dumnezeu, faţă de Cel Sfânt şi credincios“ (Osea 12.2, 11.12). Domnul a certat această infidelitate, această greşeală dezonorantă, în care a putut să cadă un luptător, dar totuşi i-a dat o speranţă lui Iuda, pentru că „chiar şi în Iuda erau lucruri bune“ (2 Cronici 12.12). Ce har!

Câte greşeli vedem la aceşti doi fii ai lui Iacov, care au fost cei mai înzestraţi, la Levi, cel sfinţit, pus deoparte, şi la Iuda, de neam împărătesc! Dar şi ce bogăţie de har!

În credincios, care posedă viaţa în Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, se găsesc onorurile divine ale acestor două seminţii. Noi suntem numiţi o seminţie sfântă şi împărătească, corespunzător celor două domenii în care ne exercităm preoţia. Ca preoţi sfinţi aducem împreună şi în particular jertfa de laudă şi de mulţumire care i se cuvine lui Dumnezeu, prin care preamărim Numele Său, punându-ne şi mădularele noastre

în slujba pentru El ca o jertfă vie, plăcută Lui prin Isus Hristos. Dar ca preoţie împărătească trebuie să vestim virtuţile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9).

Însuşi Domnul nostru va exercita cândva în mod desăvârşit această preoţie dublă, când Se va întoarce ca Împărat şi ca Preot. Atunci „El va şedea şi va împărăţi pe tronul Său; şi va fi preot pe tronul Său; şi sfatul de pace va fi între ei doi“ (Zaharia 6.13). Fiind deja acum împăraţi şi preoţi, trebuie să comunicăm şi altora bogăţiile slavei şi harului, pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Această ocazie deosebită o avem acum, în acest timp. Ca împăraţi suntem bogaţi şi putem face multe binefaceri. Nu numai că putem împărţi bunurile noastre pământeşti, unul mai mult, altul mai puţin, căci toţi putem da ceva, pentru că „astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu“ (Evrei 13.16), ci putem să facem şi altora parte din comoara inepuizabilă, pe care cu toţii o posedăm, şi anume bogăţia imensă a harului. În exercitarea preoţiei noastre împărăteşti avem dreptul să vestim tuturor săracilor, bolnavilor, întristaţilor, cu care Dumnezeu ne pune în legătură, virtuţile lui Hristos, tot ceea ce se găseşte în El, care spune: „veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi“. Noi putem vesti ce este El pentru noi cu privire la putere, har, dragoste, mângâiere. Dumnezeu să facă să ne adăpăm tot mai mult din El, pentru a putea da mai departe mult.

clickbible.org